

- 1) Η αναγγελία των εκλογών για τις 20 του Σεπτέμβρη μας φέρνει μπροστά σε κρίσιμες εξελίξεις και αποφάσεις. Η εκλογική τακτική του NAP και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ πρέπει να λάβει υπόψη την εμπειρία του δημοψηφίσματος, το τρίτο μνημόνιο και το νέο τοπίο στην αριστερά. **Το δημοψήφισμα συμπύκνωσε μια συγκλονιστική μάχη που έφερε το χνάρι των πιο σκληρών ταξικών και κοινωνικών αναμετρήσεων των τελευταίων χρόνων, του μίσους για το σάπιο πολιτικό σύστημα, του ταξικού ενστίκτου απέναντι στην τρομοκρατία που εξαπολύθηκε στους χώρους δουλειάς, των δομών αλληλεγγύης, της λαϊκής αυτοπεποίθησης που ξεπέρασε πρωτόγνωρους εκβιασμούς.** Είναι σίγουρο ότι με όσα μεσολάβησαν τον Ιούλη ανοίγονται σήμερα νέες δυνατότητες και νέες δυσκολίες, αν και η έκφραση αυτή καταντάει κοινοτυπία αν αυτές δεν προσδιοριστούν συγκεκριμένα.
- 2) Το 62% του ΟΧΙ προφανώς δεν έμεινε ανέπαφο από τη μνημονιακή εξέλιξη, το νέο δόγμα του σοκ και το νέο «δεν υπάρχει εναλλακτική». Καταγράφονται διάφορες τάσεις μέσα σε αυτό το λαϊκό ρεύμα, μέσα στο οποίο ενυπάρχει ένα μαζικό τμήμα που μένει πιστό στο **ΌΧΙ μέχρι τέλους και μέσα από την πείρα του Ιούλη εν δυνάμει σηκώνει το γάντι της ρήξης.** Δεν πρέπει να υποτιμηθεί ότι σε αυτό επιχειρεί να απευθυνθεί και η εγκληματική συμμορία της Χρυσής Αυγής που επιδιώκει να βγει από το περιθώριο φορώντας δήθεν αντιμνημονιακό προσωπείο και παίζοντας το χαρτί του «όλοι ίδιοι είναι». Απ' την άλλη η αντιπολιτική ακροδεξιά καθίσταται σοβαρή απειλή μόνο αν η ριζοσπαστική αριστερά αποτύχει να οργανώσει, να πολιτικοποιήσει και να εκπροσωπήσει τη δυναμική του ΌΧΙ μέχρι τέλους.
- 3) Το παραπάνω θα κριθεί καταρχήν μέσα **από την αυτοοργάνωση αυτής της δυναμικής σε γειτονιές και χώρους δουλειάς, στις επιτροπές του ΌΧΙ μέχρι τέλους που μπορούν να αποτελέσουν πρωτότυπα εργαστήρια πραγματικής δημοκρατίας, λαϊκής αυτενέργειας, συλλογικής ευφυΐας, αλληλεγγύης, αντίστασης, αντιφασιστικής πάλης, μάχης και ανατροπής.** Άλλωστε, την κρίσιμη στιγμή της αντιπαράθεσης αν και πάντα δίνεις τη μάχη με όσα όπλα διαθέτεις, έγινε ξεκάθαρα αντιληπτό πόσο λείπουν θεσμοί επιβολής της λαϊκής – εργατικής θέλησης με πυρήνα ένα ταξικά ανασυγκροτημένο εργατικό κίνημα. Αυτό είναι δίδαγμα της μάχης του δημοψηφίσματος, όπου, παρά τις συγκλονιστικές και ιστορικές συγκεντρώσεις του λαού και το χαστούκι που έριξε στην κάλη, καταγράφηκε σχετική αδυναμία να τσακιστεί έμπρακτα και να ακυρωθεί μαχητικά με όρους εργατικής – λαϊκής αυτοάμυνας και μαζικού κινήματος η τρομοκρατία των αφεντικών, τα λοκ άουτ, οι απολύσεις κτλ. πριν το δημοψήφισμα, ενώ κατώτερη των περιστάσεων ήταν και η λαϊκή αντίδραση στην πραξικοπηματική ακύρωση του ΌΧΙ από την ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ.
- 4) Η κοινωνική συγκρότηση του ΌΧΙ μέχρι τέλους μπορεί και επιβάλλεται να αλληλοτροφοδοτηθεί με μια πολιτική και εκλογική συνεργασία των δυνάμεων που συμβάλλουν σε μια τέτοια κατεύθυνση. Είναι απολύτως αναγκαία μια πολιτική πρωτοβουλία καλέσματος, συσπείρωσης και συνεργασίας, που θα συμπεριλαμβάνει τις ριζοσπαστικές δυνάμεις που έδωσαν την μάχη για το «όχι της ρήξης» και το «όχι μέχρι το τέλος». **Θεωρούμε αδιέξοδη την «αυταπάτη του κοινωνικού» που υποτιμά το πολιτικό πεδίο γενικά και τις πολιτικές και εκλογικές εκπροσωπήσεις ειδικά, σε μια περίοδο μάλιστα που η συνολική πολιτική διέξοδος, η υπέρβαση του κατακερματισμού και του μερικού και η προτεραιότητα μιας ηγεμονικής, ενοποιητικής δυναμικής προβάλλουν ως αμείλικτη ανάγκη.**

Άλλωστε, η μη (ή μη πετυχημένη) αναμέτρηση με το πεδίο των πολιτικών και εκλογικών εκπροσωπήσεων δεν αφήνει κενό – η πολιτική όπως και η φύση απεχθάνεται πάντα τα κενά – αλλά καλύπτεται από άλλου τύπου εκπροσωπήσεις με συνέπειες στον προσανατολισμό του κινήματος, όπως έδειξε και η εμπειρία της τελευταίας πενταετίας. Απ’ την άλλη, αδιέξοδη είναι και η «αυταπάτη του πολιτικού» που χωρίς σχέδιο και προσανατολισμό στο κίνημα και τη συγκρότηση του κοινωνικοπολιτικού υποκειμένου της ανατροπής, χωρίς με άλλα λόγια οργανωμένο λαό στο προσκήνιο, **καταντάει όχι πολιτική διαμεσολάβηση της ταξικής πάλης αλλά αναπαραγωγή του φαύλου κύκλου αυτονόμησης - ανάθεσης - διαχείρισης.** Η περίπτωση ΣΥΡΙΖΑ είναι διδακτική και σ’ αυτό το σημείο. Μια εκλογική συμμαχία με δυνάμεις που βρίσκονταν μέχρι χθες εντός ΣΥΡΙΖΑ προφανώς δε σηματοδοτεί αυτόματα και την επαφή με τα ευρύτερα κοινωνικά μπλοκ που στήριξαν τη μάχη του ΟΧΙ. Ωστόσο, όπως γίνεται πάντοτε, η διάδραση με τις ευρύτερες κοινωνικές δυναμικές που αναπτύσσονται σε κρίσιμες καμπές δε γίνεται μόνο αδιαμεσολάβητα και χωρίς ευρύτερες πολιτικές πρωτοβουλίες, ιδιαίτερα για ένα χώρο σαν το ΝΑΡ και την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, που παρά την κατοχυρωμένη συμβολή και απήχησή σε ευρύτερα ακροατήρια, απέχει πολύ από το να έχει την αναγκαία οργανωτική σχέση με την εργατική τάξη. **Το ερώτημα δεν είναι αν είναι προτιμότερες οι εκλογικές συνεργασίες ή η δουλειά στο κίνημα, αλλά το πώς μια ενδεχόμενη επιτυχημένη εκλογική παρέμβαση - και πολύ πιθανά κοινοβουλευτική εκπροσώπηση ενός μπλοκ της ρήξης - μπορεί να τροφοδοτήσει το μαζικό εξωκοινοβουλευτικό αγώνα για το χτίσιμο της αντίστασης στη νέα μνημονιακή λαίλαπα, την εργατική - λαϊκή αντεπίθεση και την ανατροπή κυβέρνησης, ΕΕ, κεφαλαίου.** Σε κάθε περίπτωση, σίγουρα δεν τεκμηριώνεται ότι όσα θετικά μετωπικά βήματα έχουν γίνει στο παρελθόν έδρασαν αποτρεπτικά στις κινηματικές αναμετρήσεις ή ότι μια εκλογική περιθωριοποίηση θα φέρει θετικά αποτελέσματα στους εργατικούς αγώνες.

5) Σήμερα, προβάλλει εξαιρετικά αναβαθμισμένα η δυνατότητα πολιτικής και εκλογικής συνεργασίας των δυνάμεων του ΟΧΙ μέχρι τέλους, λόγω, συν τοις άλλοις, **της ανταρσίας μελών, στελεχών και τάσεων του ΣΥΡΙΖΑ απέναντι στο τρίτο μνημόνιο.** Το ρεύμα αυτό δεν περιορίζεται στην Αριστερή Πλατφόρμα, αν και η τελευταία δίνει αυτή τη στιγμή τον τόνο. Ταξικά εκπροσωπεί το λαϊκό κόσμο του ΣΥΡΙΖΑ και τον πόθο της απαλλαγής από μνημόνια και λιτότητα, γι’ αυτό και βάλλεται συντεταγμένα από τα καθεστωτικά μίντια και τα αστικά κόμματα. Αποτελεί ένα ρεύμα αντιφατικό και ταλαντευόμενο, που φέρει μερίδιο ευθύνης για την πεντάμηνη διακυβέρνηση και τη χρεοκοπημένη στρατηγική του ευρωπαϊσμού, της εθνικής ενότητας και του «ιστορικού συμβιβασμού», την οποία τουλάχιστον ανέχτηκε. Οι όροι διαμόρφωσης αυτού του ρεύματος, αν και φέρουν τα βαρίδια του προηγούμενου διαστήματος, κυρίως θα σφραγιστούν από τις εξελίξεις «από τα κάτω» και «από τα πάνω» του επόμενου διαστήματος. Άλλωστε, η πιο έμπρακτη αυτοκριτική είναι η αλλαγή πολιτικού προσανατολισμού και το κριτήριο της πράξης που κρίνει αμετάκλητα και διαμορφώνει τα πολιτικά ρεύματα. Γνωρίζουμε τα ρίσκα και τους κινδύνους, αλλά ποντάρουμε στη δυνατότητα σφυρηλάτησης μιας νέας ανατρεπτικής λαϊκής ενότητας και όχι στην υπαρκτή πιθανότητα να αναπαραχθούν «μια απ’ τα ίδια». **Σε αυτή τη φάση λοιπόν αν και δεν υπάρχουν άμεσα οι δυνατότητες κοινού πολιτικού μετώπου (που είναι κάτι που θα κριθεί και μπορεί να κατακτηθεί σε μια πορεία κοινής δράσης και δημοκρατικού διαλόγου), αποτελεί αναγκαιότητα και πρέπει να ιεραρχηθεί από το ΝΑΡ και την ΑΝΤΑΡΣΥΑ η συνεργασία στις επερχόμενες εκλογές.**

6) Το πολιτικό πλαίσιο αυτής της εκλογικής συνεργασίας έχει αναβαθμισμένη σημασία, όχι ως απλή ιδεολογική εμμονή αλλά ως συγκεκριμένη και έμπρακτη πολιτική αναγκαιότητα. Σήμερα, εκκινώντας από την ουσιαστική οριοθέτηση από ό,τι πραγματικά ηττήθηκε με την κατάρρευση της στρατηγικής του ΣΥΡΙΖΑ, και φτάνοντας ως τη συγκεκριμένη επεξεργασία του άλλου δρόμου και του μεταβατικού προγράμματος, **η αντικαπιταλιστική αριστερά πρέπει να σηκώσει το γάντι και όχι να κλείσει τη συζήτηση.** Εξάλλου, η λογική ότι οι κοινωνικές και πολιτικές συνεργασίες και συμμαχίες γίνονται στη βάση του ελάχιστου δυνατού έδειξε τα όρια της μαζί με την κατάρρευση της στρατηγικής του ΣΥΡΙΖΑ. Μαζί με τη χρεωκοπία της στρατηγικής του ευρωπαϊσμού, χρεωκοπεί και η λογική του τακτικισμού, της αναμέτρησης αποκλειστικά με τον αμέσως επόμενο στόχο, της αποσύνδεσης τακτικής-στρατηγικής. **Οι**

συνεργασίες γίνονται προωθητικά και με κουλτούρα ενότητας και πάλης για την ηγεμονία και συμφωνία σε κρίσιμους κόμβους, που κάθε φορά συγκροτούν το αναγκαίο, ώστε να μη βρεθούν πολύ γρήγορα αντιμέτωπες με τα ίδια τους τα όρια. Λογικές “ΣΥΡΙΖΑ του 2012”, απλών αντι-ευρώ αιτημάτων και μετά βλέπουμε, στείρου ενωτισμού χωρίς περιεχόμενο κλπ. όχι απλά δεν λειτουργούν προωθητικά αλλά είναι πολύ μακριά από τις ανάγκες τις περιόδου και θα έχουν τελικά και τα αντίθετα αποτελέσματα από αυτά που διακηρύσσουν ότι επιδιώκουν. Ο στόχος μας είναι η επίτευξη μιας νέας λαϊκής αναταρεπικής ενότητας στη βάση του αναγκαίου περιεχομένου και όχι να προβάλλουμε ένα περιεχόμενο με κύριο στόχο τη μη επίτευξη της συνεργασίας. **Πάντως, η ίδια η πείρα του τελευταίου διαστήματος αποδεικνύει, ότι η αποδέσμευση από ΕΕ και Ευρώ, η στάση πληρωμών - διαγραφή του χρέους, η εθνικοποίηση των τραπεζών και στρατηγικών τομέων της οικονομίας με εργατικό έλεγχο και η αναδιάταξη του παραγωγικού μοντέλου με ταξικό πρόσημο, αποτελούν τα «όπλα» στη μεγάλη σύγκρουση με το εγχώριο κεφάλαιο, τον ιμπεριαλισμό και την επιτροπεία, για την ανάκτηση της λαϊκής κυριαρχίας, την απόσπαση κατακτήσεων προς όφελος των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και την εφαρμογή μιας φιλολαϊκής πολιτικής.** Ιδιαίτερα το NAP και ευρύτερες κομμουνιστικές δυνάμεις πρέπει να δώσουν τη μάχη του εργατικού προσανατολισμού, της αξιοπιστίας και των προϋποθέσεων του άλλου δρόμου, αλλά και τη σύνδεση με το στρατηγικό στόχο, το σοσιαλιστικό μετασχηματισμό της κοινωνίας και την κομμουνιστική απελευθέρωση.

7) Η επιλογή εκλογικής συνεργασίας υπηρετεί μια ευρύτερη στοχοθεσία κοινής δράσης, ενότητας και διαπάλης για την ηγεμονία και το μετασχηματισμό ενός ευρύτερου κοινωνικού και πολιτικού ρεύματος που τάσσεται με τη ρήξη και την προσεγγίζει με διαφορετικά επίπεδα συνειδητότητας ως προς τις προϋποθέσεις της, το αναγκαίο μεταβατικό πρόγραμμα, το επίπεδο οργάνωσης του λαού, της συλλογικής πολιτικής αποφασιστικότητας και της διεθνούς υποστήριξης που απαιτεί. Η ιεράρχηση της εκλογικής συνεργασίας εκκινεί από τη μεγάλη εικόνα της διεργασίας που λαμβάνει χώρα στους κόλπους του λαού γύρω από το αν υπάρχει εναλλακτική και αν και πως καθίσταται βιώσιμη μια επιλογή ρήξης. Ταυτόχρονα, η συνεργασία αυτή ανοίγει με συγκεκριμένο τρόπο δυνατότητες για την επόμενη μέρα, αν η ΑΝΤΑΡΣΥΑ ενταχθεί σε αυτή ενιαία και με καθορισμένο σχέδιο: για τη συγκρότηση επιτροπών του ΟΧΙ παντού, αναβάθμιση της συγκρότησης στο εργατικό κίνημα, άμεσα επεξεργασία και αναβάθμιση του μεταβατικού προγράμματος (ώστε να μπορεί όχι απλά να απευθυνθεί σε μεγαλύτερα ακροατήρια, αλλά και να συμβάλλει στη συγκρότηση του υποκειμένου που είναι το πλέον κρίσιμο) Από την άλλη πλευρά, διπλά και τριπλά κατεβάσματα αριστερής αντιπολίτευσης στο ΣΥΡΙΖΑ που θα μιλάνε στο όνομα της ρήξης και του ΟΧΙ μέχρι τέλους υπονομεύουν τη δυνατότητα να βαθύνει το ρήγμα της 5ης Ιούλη και να μετασχηματιστεί σε κίνημα ανατροπής. Είναι προφανής η δυσκολία να υποστηριχθεί σε πλατιά λαϊκά ακροατήρια ενδεχόμενη αδυναμία συνεργασίας με τα κομμάτια που αποδεσμεύονται από τον ΣΥΡΙΖΑ και ακόμα περισσότερο η υποτίμηση πιθανής κοινοβουλευτικής εκπροσώπησης των δυνάμεων της ρήξης και του ΟΧΙ μέχρι τέλους.

8) Αυτό δε σημαίνει σε καμία περίπτωση ότι η μάχη του περιεχομένου υποτιμάται ή ότι δεν υπάρχουν σοβαρά προγραμματικά ζητήματα ή θέματα φυσιογνωμίας του κοινού εκλογικού κατεβάσματος. Γι’ αυτό το λόγο, και με βάση το προγραμματικό κεκτημένο της κοινής μάχης για το ΟΧΙ της ρήξης από την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, τη ΜΑΡΣ, το κίνημα “Δεν Πληρώνω”, το Σύλλογο Γ. Κορδάτος και την κοινή δήλωση - κάλεσμα που συνυπέγραψαν η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, η ΜΑΡΣ, η Κίνηση Κομμουνιστών “Εργατικός Αγώνας” και το κίνημα “Δεν Πληρώνω”, το NAP και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ ΕΝΙΑΙΑ οφείλουν με ειλικρίνεια, ενωτική διάθεση, συντροφικότητα και συναίσθηση του πολιτικού κατεπείγοντος της περιόδου να απευθυνθούν στην Αριστερή Πλατφόρμα και σε όλες τις διαφοροποιήσεις του ΣΥΡΙΖΑ που συγκροτούνται με τη αστική μνημονιακή πολιτική, την κυβέρνηση και το κόμμα που την εφαρμόζει, όλες τις δυνάμεις της ριζοσπαστικής και κομμουνιστικής αριστεράς, οργανωμένες και μη, για μια κοινή εκλογική κάθοδο. Σε αυτό τη συνεργασία θα είχε, κατά τη γνώμη μας, θέση και το ΚΚΕ, εάν η ηγεσία του δεν είχε τακτική σεχταρισμού, ηττοπάθειας και άρνηση επεξεργασίας πολιτικών στόχων και άμεσης ανατρεπτικής τακτικής. Ωστόσο, είναι κομβική η απεύθυνση

σε δυνάμεις προερχόμενες από το ΚΚΕ, οργανώμενες και μη, και σε κόσμο που ασφυκτιά και πήρε θέση στο δρόμο και την κάλπη σε αντίθεση με την ηγεσία στη μάχη του δημοψηφίσματος. **Έχουμε τη φιλοδοξία και την αυτοπεποίθηση ότι με μια τέτοια ψυχολογία και με πάλη για τη φυσιογνωμία μπορεί μια τέτοια πρωτοβουλία να αποτελέσει τομή για το «χώρο» και να συμβάλει στην επανεμφάνιση του κινήματος και τη μαχητική αντιπολίτευση.**

9) **Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ με το αντικαπιταλιστικό - αντιιμπεριαλιστικό - αντιφασιστικό, αντιρατσιστικό και διεθνιστικό στίγμα, την αυτοτέλειά της, το μεταβατικό πρόγραμμα, τη στρατηγική αναφορά σε μια σύγχρονη σοσιαλιστική και κομμουνιστική προοπτική, τη σταθερότητα στις θέσεις, τους κατακτημένους δεσμούς με τον κόσμο των κινημάτων, τη συμβολή στους εργατικούς αγώνες, τα δημοκρατικά δικαιώματα, την αλληλεγγύη σε μετανάστες και πρόσφυγες, τη μάχη για το ΌΧΙ της ρήξης, την πανελλαδικότητά και το νεολαϊστικό δυναμικό της, μπορεί να δώσει τον τόνο στη συνεργασία διασφαλίζοντας και τη συνοχή - ενιαία εκλογική της παρέμβαση μέσα από δημοκρατικές διαδικασίες.** Οφείλουμε να επιμείνουμε μέχρι τέλους στην ανάγκη μιας ενιαίας και προωθητικής στάσης από την πλευρά της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Διακριτές κινήσεις, τακτικισμοί, θολές επιμέρους συσπειρώσεις μακριά από τα κεκτημένα της συζήτησης και της φυσιογνωμίας της ΑΝΤΑΡΣΥΑ όχι απλά δε συνεισφέρουν αλλά μπορούν να αποβούν καταστροφικά. Όλοι και όλες πρέπει να αναλάβουν τις ευθύνες τους, για την κοινή υπόθεση και μακριά από μικροπολιτικούς σχεδιασμούς. Η μη εξασφάλιση της συνοχής της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και τα διαλυτικά φαινόμενα θα αποτελέσουν συνολικό πισωγύρισμα και καταστροφή μιας πολύτιμης πολιτικής κατάκτησης. Προφανώς, η σημερινή κατάσταση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ αποτελεί αποτέλεσμα συσσώρευσης υπαρκτών προβλημάτων και αντιφάσεων, που δε δόθηκε χώρος και τρόπος δημοκρατικής επίλυσης. Ο μηδενισμός όμως μόνο κακές υπηρεσίες έχει να προσφέρει απέναντι σε ένα εγχείρημα που υπερβαίνει κατά πολύ το άθροισμα των οργανωμένων συνιστωσών του. Οφείλουμε να σκεφτούμε με όρους διαφορετικούς από το συνηθισμένο. **Η κοινή εκλογική έκφραση του μπλοκ του ΟΧΙ μέχρι τέλους, είναι κάτι πολύ πιο βαθύ από μια απλή συμμαχία της ΑΝΤΑΡΣΥΑ με την Αριστερή Πλατφόρμα και μια εκλογική διακήρυξη. Μπορεί και πρέπει να τροφοδοτήσει μια τομή αλλαγής συσχετισμών στην Αριστερά συνολικά, που να συσπειρώσει ένα πολύ ευρύτερο δυναμικό γενικών και ειδικών πρωτοποριών, παλαιών και νέων κοινωνικών και πολιτικών δυνάμεων.** Ο στόχος μας δεν μπορεί παρά να είναι η αποστοίχιση και άλλων δυνάμεων από τον ΣΥΡΙΖΑ (που πολλές φορές μπορεί να είναι και πιο ριζοσπαστικές από τη Λαϊκή Ενότητα, όπως π.χ. κομμάτια της νεολαίας, μέλη κοινωνικών κινημάτων κ.α.) και η ευρύτερη δυνατή συσπείρωση δυνάμεων της Αριστεράς και του κινήματος. Με τον τρόπο αυτό ανοίγει διαπλάτα μια νέα και σοβαρή δυνατότητα για την Αριστερά της εποχής μας, για νέες ενότητες και διαφοροποιήσεις, που ξεπερνά κατά πολύ τα ίδια (και πολλές φορές φθαρμένα σε αγωνιζόμενο κόσμο) πρόσωπα.

10) Ειδικά για το NAP η εκλογική συνεργασία, όπως περιγράφεται, αποτελεί ένα αποφασιστικό βήμα προώθησης αλλά και αναπροσαρμογής της μετωπικής πολιτικής στις νέες συνθήκες. **Προκειμένου να δοθεί από καλύτερες θέσεις και η εκλογική μάχη και η ευρύτερη πάλη για την ηγεμονία και το μετασχηματισμό αυτού που ορίσαμε ως ευρύτερο κοινωνικό και πολιτικό ρεύμα που τάσσεται με τη ρήξη και την προσεγγίζει με διαφορετικά επίπεδα συνειδητότητας, το NAP πρέπει σε άμεσο πολιτικό χρόνο να λάβει αποφασιστικές πρωτοβουλίες αφενός για τη συσπείρωση ευρύτερων κομμουνιστικών δυνάμεων και αφετέρου για την αναβάθμιση του αντικαπιταλιστικού μετώπου.** Σήμερα, γίνεται ακόμα πιο σαφής η έλλειψη και η αναγκαιότητα συγκρότησης ενός κομμουνιστικού φορέα που θα υπερβαίνει τον υπάρχοντα κατακερματισμό αλλά και το προγραμματικό και στρατηγικό έλλειμμα. Η αναβάθμιση του αντικαπιταλιστικού μετώπου περνάει, κατά τη γνώμη μας, από τη θετική υπέρβαση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στην κατεύθυνση του αντικαπιταλιστικού πόλου. Ένα τέτοιο σχέδιο είναι το ακριβώς αντίθετο μιας αρνητικής υπέρβασης της ΑΝΤΑΡΣΥΑ δια της διάλυσης εις τα εξ'ων συνετέθη και η επιστροφή του NAP σε ένα πολύ περιορισμένο εύρος πολιτικών συμμαχιών. Μια τέτοια εξέλιξη που κανείς δε τη θέλει γιατί είναι καταφανώς αναντίστοιχη με τις αναγκαιότητες της περιόδου και την ευρύτερη πολιτική στοχοθεσία μας, θα σηματοδοτήσει αντικειμενικά μια αρνητική

πολιτική στροφή οριακή πλέον ακόμη και για τη συνοχή του ίδιου του NAP και της νΚΑ. Δεν ευσταθεί μια προσέγγιση που εκτιμά ότι, παρά την ενδεχόμενη αποτυχία εκλογικής και πολιτικής συνεργασίας, οι πρωτοβουλίες του NAP για τη συγκρότηση του αντικαπιταλιστικού πόλου και ενός σύγχρονου κομμουνιστικού κόμματος θα προχωρήσουν απρόσκοπτα.

11) Και αν δε θέλει η Αριστερή Πλατφόρμα και οι άλλες πολιτικές δυνάμεις; Τότε θα αναλάβουν τις ευθύνες των επιλογών τους. Σήμερα, η ανασύσταση του ΣΥΡΙΖΑ μιας προηγούμενης περιόδου δεν απαντά στα ερωτήματα και τα διλήμματα που τέθηκαν, απλά αναπαράγει την αντίφαση μιας χρεωκοπημένης στρατηγικής. Άλλωστε, «κανείς δεν μπορεί να μπει στο ίδιο ποτάμι δύο φορές». Σε κάθε περίπτωση, όσο καταστροφική είναι η μη αξιοποίηση της δυναμικής που μπορεί να προσφέρει η συνεργασία, άλλο τόσο δε συμβάλει μια πάση θυσία επιδίωξή της χωρίς αρχές, περιεχόμενο και προοπτική. Προλαβαίνουμε να προχωρήσουμε σε εκλογική συνεργασία σε τόσο λίγες μέρες; Το timing είναι η λυδία λίθος στην πολιτική. Εννοείται ότι το χρονικό πλαίσιο είναι ασφυκτικό. Το έθεσε ο αντίπαλος με τους χειρότερους δυνατούς όρους για την πολιτική εκπροσώπηση του ΌΧΙ μέχρι τέλους. Δε μπορεί όμως το «δεν προλαβαίνουμε» να αποτελέσει δικαιολογία μη συνεργασίας. Οι καιροί ου μενετοί. Η μη επίτευξη της εκλογικής συνεργασίας υπονομεύει τις δυνατότητες πολιτικής συνεργασίας την επόμενη μέρα, και, κυρίως, υπονομεύει τη δυνατότητα μας να επικοινωνήσουμε με το ριζοσπαστικοποιούμενο δυναμικό που απελευθερώνεται. Κι αυτό δε βοηθάει την υπόθεση της αντικαπιταλιστικής ανατροπής. Η ισχύς του αντιπάλου αλλά και οι μέγιστες δυνατότητες ριζοσπαστικών τομών που ανέδειξε η λαϊκή βούληση της 5ης Ιούλη δείχνουν ότι απαιτείται η μέγιστη συσπείρωση κοινωνικών και πολιτικών δυνάμεων σε αυτή την κατεύθυνση. Ο χρόνος έτσι κι αλλιώς σε συνθήκες τρίτου μνημονίου μετράει αντίστροφα. Τώρα πρέπει να δουλέψουμε σε όλα τα επίπεδα με τη ματιά στραμμένη στους σεισμούς που μέλλονται για να ρθουν.

Πάντα στην ιστορία θα υπάρχουν στιγμές που συμπυκνώνουν μια ολόκληρη πορεία και οι εκάστοτε επιλογές θα λειτουργούν προωθητικά – ή αντιστρόφως ως σημαντικά πισωγυρίσματα. Τότε, που καταρρέει κάθε μηχανιστική αντίληψη και γραμμικότητα του χρόνου και απαιτείται και αποφασιστικότητα, η διατάραξη της κανονικότητας θα είναι πάντα επικίνδυνη, αλλά θα είναι η μόνη που εμπεριέχει τη δυνατότητα της ρωγμής σε προωθητική κατεύθυνση. Στις στιγμές αυτές λοιπόν, που πάντα θα έρχονται (και δεν αρκεί μόνο να αποτιμώνται ως τέτοιες εκ των υστέρων), εύκολος δρόμος δε θα υπάρχει. Ούτε θα υπάρξει ποτέ μια στιγμή που θα έχει να επιλέξει η Αριστερά και η εργατική τάξη ανάμεσα σε μια πλήρως εξασφαλισμένη ανατρεπτική επιλογή και σε ένα καταστροφικό δρόμο υποταγής. Αντίθετα, θα συνυπάρχουν οι προσδοκίες για τα μεγάλα άλματα με τις μεγαλύτερες καταστροφές και θα φαίνεται σε οριακές στιγμές να συγκλίνουν. Η δυνατότητα να επιλέξουμε σωστά θα κρίνεται πάντα από την αποφασιστική διάταξη δυνάμεων και το θάρρος να παρθούν τολμηρές αποφάσεις στις πιο πιεστικές καταστάσεις.

**Ανδρίτσος Θάνος
Βουρεκάς Κώστας
Βλαχομήτρου Βάγια
Γαϊτάνου Ειρήνη
Γαλιατσάτου Βασιλική
Γούσης Κώστας
Ζόγκας Δημήτρης
Θεοδοσίου Αποστόλης
Καμμένος Γιάννης
Κατιντσάρος Τάσος
Κοτσαμπάσογλου Αντώνης
Κουτσούκος Αλέξανδρος
Κυριακάκης Γιάννης**

Μανουράς Μάνος
Μανουράς Γιώργος
Μαριάς Γιώργος
Μινωτάκης Αλέξανδρος
Μοσχονάς Γιάννης
Παπαθωμάς Κίμων
Παπασπυρίδης Αλέκος
Σιδέρης Δημήτρης
Σουνάπογλου Θωμάς
Στασινού Μαρικαίτη
Φουρίκος Κώστας
Χαλκής Τόλης
Χριστοδουλόπουλος Ζάχος